

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 483. Usque Ad Annum 561.

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117824

§. 20. S. Equitius Abbas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66066)

§. XX.

S. Equitius Abbas.

Sæculum VI.
A. C. 529.

Sub idem tempus sed in alia Italiae parte, quæ tunc Provincia Valeriana, *Greg. x. Dial. 6. 4.* hodie vero Aprutium ulterius dicitur, S. Equitius degebat, multorum Monasteriorum Pater. Is adhucdum juvenis, cum acerrimis carnis tentationibus fatigaretur, constantius orationi cœpit incumbere. Noctu conspicuum sibi habuit Angelum, quo præsentem ipsi videbatur, illius mali originem a se rescindi, atque ex eo tempore ejusmodi tentationum vehementiam non est expertus. Itaque auxilio Divino confirmatus præter virorum Regimen, quod susceperat, etiam Virgines, quibus præesset, collegit, monens Discipulos suos, ne exemplum hoc temere sequerentur. Præterea etsi tot Monasteriorum curam gereret, tamen etiam populis verbum Dei prædicabat, in urbes, in Oppida, in domos privatorum se conferens. Vestimenta viri paupertatem redolebant, & totus habitus tam vilis erat, ut si quis eum de facie non novisset, vix salutanti salutem reddidisset. Si quis strigosus

den nur die Austheilung der Eucharistia vorstellen, und verfälschet den Fleury, wie wir oben in der Anmerkung N. XII. gesehen haben.

Sæculum VI. A. C. 529. sus esset in Monasterii stabulo equus, hoc
vehebatur, & tunc capistrum pro freno,
atque vervecinæ pelles pro ephippio
erant. Ubique secum libros sacros in
saccis deferebat, & quocunque devenis-
set, explicabat.

S. Equitius
prædicans.

Felix vir nobilis ex Provincia Nursiæ
aliquando ad eum: *Tunc Verbum Dei
prædicare præsumas, nullo sacro Ordine
initiatum, & nulla accepta ab Episcopo
Romano, cui subjiceris, licentia?* S. E-
quitius respondit: *Hæc ipsa, quæ modo
ingeris, apud me reputabam, cum mihi
nocte una vir juvenis pulcherrimus appa-
rens linguam meam scalpello vulneravit,
& dixit: posui verba mea in ore tuo,
vade, & prædica! ex illa die cobibere
me ipsum non possum, quin de Deo ver-
ba faciam.* Cum ipsius Prædicationis
fama Romam fuisset delata, Ecclesiæ Ro-
manæ Clerici dixerunt ad Papam: *Quis
est iste homo rusticus, qui Potestatem præ-
dicandi usurpat, & functiones tuas sibi
arrogat, rerum divinarum rudis? mit-
te, qui comprehendant temerarium, ut
intelligat quantum in Disciplina Eccle-
siasticæ Leges peccaverit.* Annuit Papa,
misitque Julianum tunc temporis Eccle-
siæ Romanæ Defensorem, & postea E-
piscopum Sabinensem cum mandato, ut
Virum Dei, sed honorifice, adduceret.

Julia

Julianus celeriter ad Monasterium delatus Monachos describendis libris occupatos invenit. Quærit, ubi esset Abbas. Respondent: *Est in hac valle, & fœnum succidit.* Erat Juliano famulus ferrox, quem misit, ut Abbatem accerferet. Is propere pratium ingressus & singulos scœnifecas intuens interrogabat, quis eorum esset Equitius. Ubi vero eundem digito ipsi ostenderunt, quamvis satis remotum, ita omnibus artubus trepidare cœpit, ut vix pedibus suis consistere valeret. Advenientis deinde S. Abbatis genua amplexus ait, advenisse Dominum suum ut eum inviseret. S. Equitius dixit: *Accipe fœnum equis vestris pabulum, sequar te, quamprimum modicum laboris quod superest confecerim.* Julianus mirans, quod servus suus moraretur, multo magis obstupuit, dum redeuntem & scœno oneratum vidit. Dixit: *Num te misi, ut fœnum afferres? vel ut hominem adduces?* Respondit Servus: *Ecce venit:* Sequebatur enim Equitius, ocreas ferreis clavis munitas in cruribus habens, & falcem in humerum reclinatam gestans. Tam vili habitu incedentem spernebat Julianus, jamque dura ingerere parabat; cum vero sibi proximum vidit, tantus eum artuum tremor corripuit, ut vix satis verba proferre posset, & quæ sibi man-

Hist. Eccles. Tom. VII.

G g data

Sæculum VI.
A. C. 529.

Sæculum VI. data fuerant, indicare. Tum subito ad
 A. C. 529. ejus pedes prostratus se ipsius precibus
 commendavit, dixitque, cupere Papam
 ipsum videre.

S. Equitius Deo gratias egit, quod sibi
 Summus Pontifex salutem mitteret, &
 convocatis Fratribus jussit, ut confestim
 equi sternerentur, urgebatque Julianum,
 ut absque omni mora se in viam darent,
 reposuit Julianus: *Supra vires meas est,
 quod exigis, oppido fessus sum ab itinere,
 bodie proficisci nequeo.* S. Equitius di-
 xit: *Graviter affligis me, Fili mi! si e-
 nim bodie non proficiscimur, nunquam
 abibimus.* Eventus verum dixisse do-
 cuit, nam cum vix altera illuxisset dies,
 adest cursor afferens Juliano Epistolam
 cum mandato, ne Servum Dei e Mona-
 sterio suo educeret. Juliano subitæ mu-
 tationis causam exquirenti narratur, Pa-
 pam oblata sibi visione perterritum, quod
 virum Dei adduci jussisset, mandatum
 revocasse. Equitius Julianum aliquam-
 diu apud se retentum omnibus charita-
 tis officiis cumulavit, coegitque, ut iti-
 neris suscepti mercedem acciperet. S. E-

Act. SS. Ben. Equitius circa annum 540. obiisse cre-
to. I. p. 658. ditur, ejusque sepulchrum Monachis
 inter Longobardorum incurfus asylum
 fuit. (*) §. XXI.

(*) Mehrmal eine Anmerkung, die der Ueberset-
 zer